

Το παιδαγωγικό παράδειγμα του αγ. Νεκταρίου για την αντικοινωνική συμπεριφορά των μαθητών (Κωνσταντίνα Αρκουμάνη, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=173208>]

Είναι αξιοσημείωτος ο τρόπος με τον οποίο ενεργούσε ο Άγιος Νεκτάριος ως διευθυντής της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής. Τον αποκαλούσαν “παιδαγωγό της αγάπης” και δεν είχαν άδικο, αφού όταν αντιμετώπιζε αντιδραστικούς μαθητές ο Άγιος προσπαθούσε να τους συνετίσει ρίχνοντας επάνω του το φταίξιμο. Δεν χρησιμοποιούσε τις τιμωρίες ως μέσο διαπαιδαγώγησης, διότι φοβόταν ότι με αυτό το τρόπο θα δημιουργήσει ψυχολογικά τραύματα ή εμπάθεια στο παιδί. Ο Άγιος Νεκτάριος προτίμησε να πάρει επάνω του το βάρος της αμαρτίας των μαθητών του μιμούμενος τον Κύριο Ιησού Χριστό. Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει και ένα περιστατικό σύμφωνα με το οποίο “την ώρα του κοινού δείπνου, ενώ οι άλλοι έτρωγαν, εκείνος προσευχόταν στον Θεό για το πρόβλημα και υπέβαλλε τον εαυτό του σε αυστηρή νηστεία. Το ζήτημα αυτό συγκλόνισε τη μικρή κοινότητα της Ριζαρείου. Ίσως, γιατί πρώτη φορά στη ζωή τους μαθητές και καθηγητές έβλεπαν έναν διευθυντή της Σχολής να μην ψάχνει για ευθύνες στους άλλους, αλλά στον εαυτό του. Οι μαθητές άλλαξαν ριζικά! Ο Άγιος δεν ήθελε ποτέ την εξόντωση εκείνων που παρεκτρέπονταν. Οι υπαίτιοι του επεισοδίου δεν ήθελαν να φάνε ούτε αυτοί τις ημέρες που ο Νεκτάριος δεν έτρωγε. Έκλαψαν πικρά και μεταμελήθηκαν.”[20] Οδηγούμαστε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι οι σύγχρονοι εκπαιδευτικοί αλλά και γονείς θα μπορούσαν να μιμηθούν το παράδειγμα του αγίου Νεκταρίου και δείχνοντας αγάπη και ταπείνωση στους μαθητές τους να μεταστρέφουν τη σκέψη και τον κακό τους λογισμό σε αγαθό και ωφέλιμο.

Για το ζήτημα της αντικοινωνικής συμπεριφοράς οφείλουμε να απευθυνθούμε σε κάποιον ψυχίατρο ή ψυχολόγο ώστε να μας δώσουν λύσεις και να μας βοηθήσουν να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες που συναντάμε στη πορεία της ζωής μας. Ο χριστιανός ξεχωρίζει, διότι διατηρεί μια υπεύθυνη και ειλικρινής σχέση με τον Θεό - Πατέρα και μετά με τους συνανθρώπους του. Μεγαλώνοντας μέσα στην Εκκλησία μεταμορφώνεται και γίνεται ένας ώριμος άνθρωπος που δεν παρουσιάζει άλλη πίστη και άλλα έργα. Πιστεύει στον Θεό και τη διδασκαλία του και παλεύει να ζήσει με τον ίδιο τρόπο. Δεν απορρίπτει την ιατρική επιστήμη. Αντιθέτως συνδυάζει την γνώμη του γιατρού του με το βίωμα της εν Χριστώ ζωής. Έτσι, για την ψυχοπαιδαγωγική υποστήριξη των μαθητών πρέπει να αναζητήσουμε και την βοήθεια της Εκκλησίας που είναι το ιατρείο της ψυχής. Η Εκκλησία μπορεί και πρέπει να δώσει τις κατευθυντήριες γραμμές μέσα από τη διδασκαλία του Κυρίου,

ώστε να καταφέρει ο άνθρωπος να διαχειριστεί τις φουρτούνες της ζωής.

Το θέμα της αντικοινωνικής συμπεριφοράς και γενικότερα ότι έχει να κάνει με τη συμπεριφορά του ανθρώπου οφείλουμε να ξεκινούμε πάντα από τη δημιουργία του ανθρώπου. Το αρχέτυπο του ανθρώπου είναι ο ίδιος ο Θεός ο οποίος αποκαλύφθηκε στη Γραφή ως Τριαδικός Θεός , εφόσον γνωρίζουμε από την Παλαιά διαθήκη ότι ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα Θεού. Με άλλα λόγια, ο Θεός είναι τρία πρόσωπα ενωμένα μεταξύ τους σε μια απόλυτη κοινωνία αγάπης ως μια θεότητα. Ο άνθρωπος είναι εικόνα του Τριαδικού Θεού ο οποίος υπάρχει μέσα σε μια απόλυτη αγάπη κοινωνίας των τριών προσώπων της θεότητας. Αφού αυτό είναι το αρχέτυπο του ανθρώπου, έτσι θα πρέπει να είναι και ο άνθρωπος, αφού πλάστηκε από τον Θεό.[21]

Στη συνέχεια, με την πτώση του ανθρώπου διασπάστηκε αυτή η εικόνα και εκείνο το οποίο φάνηκε ως αποτέλεσμα της συντριβής της εικόνας ήταν η απομόνωση του ανθρώπου από τον άλλον άνθρωπο. Διακόπηκε η αγάπη προς τον άλλον άνθρωπο και ο άνθρωπος απομονώθηκε, κλείστηκε στον εαυτό του, αποχωρίστηκε από τον άλλον άνθρωπο και λειτούργησε πλέον με εγωιστικό τρόπο. Ο Χριστός ως νέος Αδάμ έρχεται στη γη για να μας δείξει τον τρόπο που πρέπει να ζούμε και δίδει στον άνθρωπο μια και μοναδική εντολή, την εντολή της αγάπης.[22] Η θεμελιώδης εξίσωση της ζωής είναι αυτή : “αγαπώ, άρα υπάρχω”![23]

[Συνεχίζεται]

[20] Σφυρόερα Σ., Άγιος Νεκτάριος ο άγιος της αγάπης και της συγνώμης, Εκδ. Πεδίο Αθήνα 2013, σ. 63-64

[21] Μαντζαρίδη Γ., Κοινωνιολογία του χριστιανισμού, Εκδόσεις Π. Πουρναρά Θεσσαλονίκη 2010, σ. 194

[22] Πρωτοπρεσβυτέρου Καλλιακμάνη Β., Από το φόβο στην αγάπη, Εκδόσεις Πουρναρά Θεσ/νίκη 2009, σ. 139

[23] Μπέγζος Μ., Παπαθανασίου Α., Θέματα χριστιανικής ηθικής, Εκδόσεις σ. 107